

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 21. Ab eo tempore, quo pro peccatis dumtaxat publicis acta fuit
pœnitentia publica, pro occultis occulta (id est à sæculo circiter septimo)
quemadmodùm peccatores publici olim absoluti ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

tiam imponere, credo (inquit Vasquez) omnium esse sententiam contra Navarrum. Estque ita definitum in cap. 1. de pœnit. & remiss. & clarissime in Tridentino sess. 14. c. 8. de reform. Igitur talis pœnitentiæ injunctio non censetur confessi criminis revelatio.

30. nihil certius, quàm quod rejs consententibus homicidium, adulterium, fornicationem, &c. secretò commissa, Confessarius imponere tenebatur pœnitentiam per sacros Canones indictam, plurimum utique annorum jejunia per quadragesimas, & legitimas septimanæ ferias. Dumque Sacerdos homicidium occultè à se perpetratum adhuc modò confitetur, teneatur ipsi injungere ut à celebrando ablineat, ipseque (nisi id pollicetur) absolutionem denegare. Nec propterea censetur crimen confessum revelare. Nec id unquam Ecclesia permisit, dum canonicas pœnitentias illas injungi voluit, non obstante suspitione multorum de gravi aliquò crimine, propter quod pœnitentiæ illæ adimplebantur. Aliàs damnanda foret Ecclesia, quæ per tot sæcula ejusmodi pœnitentias injungi voluit. Sicut & Confessarii, etiamnum aliquot hebdomadarum jejunium in pane & aqua, sic jejunare inauscultis, ob crimina valde enormia injungentes. Qui tamen magis damnari non possunt, quàm Ecclesia ipsa, totque Sancti, qui similia toties injunxerunt.

CAPUT XXI.

Ab eo tempore, quo pro peccatis dumtaxat publicis acta sunt pœnitentia publica, pro occultis occulta (id est à sæculo circiter septimo) quemadmodum peccatores publici olim absolvi regulariter non fuerunt, nisi post actam pœnitentiam publicam; ita nec occultis nisi post occultam.

282. Ex dictis superiori capite satis apparet, communcem veteris Ecclesiæ morem fuisse, publicam etiam pro occultis criminibus gravioribus pœnitentiam agere. Qui mos in Ecclesiis Orientis usque ad Nectarii tempus duravit, cuius exemplum cæteri Orientales Episcopi statim secuti sunt. Verùm in Ecclesiis Occidentis morem illum usque ad sæculum circiter septimum durasse, argumento est, quod axioma istud: De peccatis publicis publice, de occultis occultè pœnitendum: circa annum 700. vulgari cœperit, ut videre est apud Morinum l. 7. c. 1.

283. Ab eo itaque tempore sicut sacramentalis publicorum criminum absolutio regulariter data non fuit, nisi post actam publicè canonicam pœnitentiam; ita sacramentalis occultorum criminum graviorum absolutio data non fuit, nisi post actam occultè canonicam pœnitentiam. Siquidem inter occultum & publicum pœnitentem ab eo tempore non penarum, sed solius solemnitatis discrimen fuit; & ipsdem pœnis ac remediis canonicis, publica publicè, occulta occultè sanata fuerunt, ut rursus Morinus ex antiquis Pœnitentialibus & Sacramentalibus, illorumque sæculorum Canonibus & Patribus comprobatur ibidem c. 21. & 22.

284. Quod si ipsdem remediis occulta occultè, sicut publica publicè, curabantur, & sanabantur, solâ exceptâ solemnitate: non igitur discrimen fuit, in eo quod publica nonnisi post actam pœnitentiam absolventur; occulta verò ante actionem pœnitentiæ: sed eodem pariformiter tempore occulta occultè absolventur, quo publica publicè, post actam utique pœnitentiam.

285. Unde ab eo tempore quo criminibus publicis publica, occultis occulta sunt injuncta pœnitentia

(id est ab anno circiter 700.) usquam (inquit Morinus l. 9. c. 17. n. 5.) leges in canonicis, aut Authoribus illorum temporum, hanc distinctionem, aut quid simile: si occultum fuisse crimen, statim absolutio concederetur; si publicum, post actam pœnitentiam. Sed uno & eodem prorsus modo ubique criminibus occultis & publicis pœnitentia indicatur; actiones quæ necessario publicæ sunt, si excipiam; quibus canones pœnitentiam occultam eximunt. Solam moribundorum hypobesim à lege generali excipiunt. Tum etiam sepit edicunt... statim post Confessionem eos esse reconciliandos, & Eucharistia viatico pascendos, sive occultis peccatores fuerint, sive publici.

Denique omnia argumenta, quibus probatum est, 286 absolutio in pœnitentia publica concedi post pœnitentiæ actionem, idem de pœnitentia privata demonstrant. Patrum quippe hæc de re testimonia generalia sunt, & eorum canones indistincti. Et ubi canones non distinguunt, neque nos distinguere debemus. Bartol. in l. un. quorum legatarum. Jason in l. triticum ff. de verb. oblig. n. 6. Si enim ex proprio cerebro, sine legis autoritate, distinctiones liceat fabricare, cui legi non facile illudetur? Legis interpretationem (ait Morinus l. 9. c. 2. n. 1.) si de ea dubitetur, ex præcedentibus factis, aut ex aliarum legum collatione venari oportet, non ex fideli cerebri nostri distinctionibus, quæ pervicacibus ingenii nunquam desunt. In rebus physicis & metaphysicis hæc tolerari possunt. At in rebus moralibus, quæ integrè pendunt ex hominum legibus & institutis, legibus ostendendum est hoc esse institutum, & exemplis hoc esse usurpatum. Tantam in his creditur, quantum hujusmodi argumentis demonstratur.

Nullum autem pro sua illa distinctione argumentum ex Veterum exemplis, canonicis, vel Patrum scriptis habent Juniores. Nos econtrà pro assertionem nostram habemus expressum testimonium libri 5. Capitular. c. 52. ubi ex antiquo Canone, seu Decreto sic refertur: Nemo Sacerdotum, populi sibi peccata confitentium, sine autoritate canonum judicare præsumat. Et ut quando unicuique quisquam Sacerdos sibi scelera sua confitenti juxta prædictum canonicum modum pœnitentiam tribuit, manus ei secundum canonicam auctoritatem imponat, cum orationibus, quæ in Sacramentario ad dandam pœnitentiam continentur. Si verò occultè & spontè confessus fuerit, occultè fiat. Et si publicè ac manifestè convictus aut confessus fuerit, publicè ac manifestè fiat, & publicè coram Ecclesia juxta canonicos pœnitent gradus. POST PERACTAM VERÒ SECUNDUM CANONICAM INSTITUTIONEM PœNITENTIAM, OCCULTE VEL MANIFESTE RECONCILIETUR: & manus ei, cum orationibus, quæ in Sacramentario ad reconciliandum pœnitentem continentur, imponatur, ut divinis precibus & miserationibus absolutus à suis facinoribus esse mereatur. Quoniam sine manûs impositione nemo absolvisur ligatus, &c.

At (inquit) Morinus l. 9. c. 14. dicit, plerisque peccatorum gravium generibus ex more quo nunc, & ab aliquot sæculis observatur, ab ipse Ecclesia incunabulis concessum fuisse absolutionis beneficium.

Respondeo ita esse, sed de peccatorum gravium generibus pœnitentiâ canonicâ multatis Morinum ibi non loqui; imò de istis ibidem aliter loqui, sicut & aliis locis à nobis laudatis.

CAPUT XXII.

Ex illa Ecclesiæ praxi facile videt, quisquis oculos habet, veram in remittendis retinendisque peccatis misericordiam & benignitatem.